

1. Luku Kjell Edmont siristi silmiään, nähdäkseen paremmin, sillä näkyvyys oli lähes nollassa. Piiskaava rankkasade oli hakanut tienpinnan savivelliksi. Kjell vilkaisi auton digitaalista kelloa, joka näytti puoliyhtä. Hän oli lähtenyt toimistosta kolme tuntia aiemmin. Normaalisti hän olisi ollut kotona jo aikaa sitten, mutta nyt ei ollut normaali tilanne, ei lähellekkään. Kjellin vaimo Thilda Edmont oli antanut tälle lähtöpassin heidän yhteisestä kodista, minkä Kjell oli heille hankkinut. Viisi ja puoli vuotta aiemmin hän oli lausunut papin edessä maagisen sanan. TAHDON. Tänään tuo sana oli kadottanut merkityksen, ollen kuin henkäys tuulessa. Matkaa olisi vielä reilu tunti edessä päin. Eilen Kjellillä oli ollut vielä kaikkea, tänään ei yhtään mi ään, ainoastaan tankki puolilaan bensaa, pari kuivannutta sämpylän käänttyä, repullinen vaatteita, puhelin jossa oli virtaa parin tolpan verran. Kjell manasi, kun oli lähtenyt syrjäiselle tieosuudelle, joka oli muutoinkin varsin hiljainen, mutta nyt se oli suorastaan aavemainen. Kjellin silmiä kivisti, väsymyksen hiipiessä tajuntaan, pikkuhiljaa kuin huomaamatta. Niimpä hänen piti pitää tupakkitaukoja tiuhaan tahtiin, mikä hidasti matkantekoa. Kjell halusi pois mahdollisimman pian vaaralliselta tieosuudelta, joka oli vaatinut raskaan veron monen kuljettajan kohdalla. Kjell vilkaisi navigaattoria, lähimpään kaupunkiin olisi matkaa reilu kymmen kilometriä, ja lähimpään kylään viisikilometriä. Yhtäkkiä pimeyden rikkoi punainen merkkivalo joka välähti pahan enteelisesti. Samalla hetkellä Kjelli tajusi tilanteen. Öljynpaineen merkkivalon syttymisen merkitsi isoja ongelmia. Onneksi edessä mäenharjanteen takaa alkaisi alamäkiosuus. Kjell rukoili ja sadatteli vuoron perään tilannetta ja toivoi pääsevänsä mäenhuipulle. Tuskastuttavan hitaasti matkaeteni vurenrinnettä ylöspäin. Kjell tiesi ettei ollut enää mitään tehtävissä, oli ainoastaan ajankysymys milloin moottori leikkaisi kiinni. Tärkeintä oli päästä vuoren rinteiden huipulle, jonka jälkeen hän voisi rullata lähimpään kylään. Mies pyyhkäisi otsalle kihoneet hikikarpalot, kun tämä pääsi kuin pääsikin vuorenrinteen laelle. Mies vaihtoi vapaalle, ja auto lähti rullaamaan hyvää vauhtia alaspäin. Ilman ohjaustehostinta ajaminen oli vaarallista. Kjell yritti painaa jarrua mutta turhaan ilman tehostinta jarruttaminen oli toivotonta. Piiskaava sade tuntui iskevän silmille kuin luotisade. Tuskin mies ehti vilkaista nopeusmittaria kun tämä keskittyi autonohjaamiseen. Samalla hetkellä Kjellin silmissä sumeni ja mustaverho laskeutui.

2. Luku Knudt Borhshen kylä sijaitsi seudulla jossa ei ollut kerrassaan yhtään mitään. Kylä käsiti yhden pääkadun verran, jonka reunoilla oli pieniä pikkupuoteja, kylän rakennukset oli masentavaa katseltavaa, rakennusten seinillä roikkuvat laudat valittivat tuulessa omalla narinallaan. Rikkinäisistä ikkunoista roikkui risaisia kankaan suikaleita, jotka joskus aikoinaan oli olleet ikkunaverhoja. Kylän laidalla sijaitsi muita rakennuksia selvästi isompi rakennus. Poikkeuksena muihin rakennuksiin tämä rakennus oli verrattaen hyvässä kunnossa. Pienistä ikkunoista loisti heikkoja valontuikkeitä. Rakennusta ympäröi massiivinen aitaus. Talon suurehkon tupaan oli kertynyt joukko ihmisiä joista suurin osa oli naisia ja iäkkäitä vanhoja miehiä. Takana edessä seisoi talon emäntä Hildur Stevensson jonka rehevän puoleinen vartalo peitti takana lähes kokonaan. Tuvassa ollut iloinen keskustelu loppui kuin veitsellä leikaten, kun ulko-ovi kiskaistiin auki ja sisään riensi hengästynyt mies. —Toveri Emberius, mikä hätänä? —Sattunut ulosajo, huh mieshenkilö loukkaantunut..autossa...tarvitse apua... —Rauhoitu toveri. Veli Snurgen ota muutama mies mukaasi ja menkää katsomaan tilanetta. Missä kohtaa onnettomuus sattui? —Sölhogenin mutkassa, lähellä solaa. Henkäisi Sören Emberius. Samalla hetkellä tuvan täytti kiihtynyt puheensorina joka sekottui kiihkomielisen rukoukseen. —Sisaret ja veljet, rauhoittukaamme, ei ole syytä paniikin lietsomiseen. Rauhoitteli Hildur Stevensson. —Parahin, kylän vanhin, se se on ennustus, ennustus, minä näin sen. Tuomion tulet nielee meidät, rutto riivaa rustomme. Sarvipää piru paholainen perii sielumme! —Vaikene Sisar Serenata, tai maahinen sinut omii! Samalla hetkellä välähti kirkas salama sytyttäen läheisen

puun palamaan. —Näettekö te houkat, heikkomielliset. Teidän vuoksi ukkosenjumala antoi meille merkin mahdistaan. Veljet sisaret luoja luomakunnan keisari on suuttunut meille ja hän tahtoo uhrin!.. Hildur Stevenssonin silmiin syntyi turmion tumma sävy, tämän katsellessa väkijoukkoa edessään. —Te tiedätte mitä se merkitsee. Yhden teistä on käytävä uhripolku lävitse, olkoon siunattu se jonka kohtaloksi se koituu. Jälleen syntyi kiivas keskustelu. —Vaiti veljet ja sisaret, jokainen ottakoon kortin käteensä, tästä lipastosta ja kohottakoon sitten kätensä ylös. Jokainen läsnäolija otti kukin kortin käteensä ja kohotti sitten kortin ylös. Hildur nosti molemmat kädet ylös, mumisten samalla jotain, mistä kukaan ei saanut selvää. Oli hetken täysin hiljaista kunnes Sisar Serenatan kortti leimahti liekkiin, polttaen tämän käden. Seuraavassa hetkessä tuvan täytti Sisar Serenatan tuskainen huuto. —Sisaret ja veljet tulenliekin jumala on antanut merkin meille. —Sisar Serenata, ole siunattu, sinä kuolevainen, maan manalan asukki, kulje pystyssä päin polkusi päähään, manalan porteille maahisen. —Sisaret ja veljet pyhä uhritoimitus tapahtukoon seuraavan valoisin yön aikana. Tupaani syntyi jälleen kiivas puheen sorina, jonka kuitenkin Hildur Stevensson vaimensi kohottamalla kätensä ylös. — Entä onnettomuden uhri? Kysyi eräs läsnäolevasta. —Mitä hänestä? Hän on muukalainen meidän maallame, meidän kylässämme. Hän tuli johdatuksena meille ja meille hän myös jää. —Kuka ottaa tuon muukalaisen kattonsa alle? Tupaani tuli hetken hiljaisuus, kunnes eräs nuoremista nasista nousi ylös. —Arvoisa sisar Hildur, minä voisin ottaa hänet matalaan majaani. Hildur Stevensson katsoi nuorta naista syvälle silmiin. —Sisar Gunilla, miksi tahdot muukalaisen majaasi? —Arvoisat sisaret ja veljet, mieheni huutoutui yön tummina tunteina hyiseen syliin ja tuonnelan laineet riistivät hänet minulta puolitoista vuotta sitten. Minkä ajan olen kantanut surun tummaa huntua harteillani ja vyötä joka estää antautumasta maalisiin iloihin. Hildur Stevensson nousi seisomaan tarkastellen nuorta naista joka katseli lattiaan. —Tahdot siis suruaikasi päättyvän. —Niin. nainen sanoi ja nyökkäsi päätään hieman. —Sisar Gunilla, tiedät varmaan, että se pitää ansaita ja lunastaa. Oletko valmis siihen? —Tiedän sen kyllä ja olen valmis siihen. —Hyvä on, otan asiasi harkintaan. Muukalainen voi asettua majaasi, mutta muista sääntömme! —Muistan kyllä, sisar Hildur. nainen sanoi hiljaisella äänellä, polvistuen sitten lattialle rukoilemaan. Tämän jälkeen tupaan laskeutui hiljaisuus, hiljaisuuden rikkoi ainoastaan sade pisaroiden säännöllisen rytmikäs rummutus. —Rakkaat veljet ja sisaret menkäämme arkkisiin askareisiimme nöyryin mielin ja kiittäen luomakunnan kaikki valtiasta keisaria tästäkin päivästä. 3. Luku Kjell siristisi silmiään, tietoisuus oli kadonnut mielen sopukoihin. Ympäröivä pimeys ahdisti kuin rautavanne päänympärillä. Kostean ummehtunut haju kertoi tilasta jota ei oltu tuuletettu vähään aikaan, jostain kuului hiljaista rapinaa. Samalla hetkellä tietoisuus ja muistikuvat tämän lapsuudesta palasi mieleen."Kellari!" Mies tunsu kuinka avun huuto takertui hänen kurkuunsa. tajutessaan tilanteen mies sulki silmänsä, ja hänen mielen muistui muistikuvat lapsuudesta, ja siitä kuinka hän oli silloin joutunut pimeään kellarin, kun oli hairahtanut itsensä saastuttamisen katselessaan salaa naapurin rouvan. uintiretkeä. Hänen äitinsä oli nähnyt tämän, minkä johdosta Kjell oli viskattu maakellariin neljäksi päiväksi. Ruuan jätteitä oli kaadettu hänelle kerran päivässä. Kjell nielaisi tyhjää, kun muisti kuinka rotat tulivat aina öisin syömään jäljelle jääneitä ruuantähteitä. Hänen vartalonsa oli ollut punertavien arprien peittämä kun rotat oli käyneet tätä näykimässä, tämän nukuessa. Mies yritti kuulostella, josko kuuluisi jotain ääniä, mutta turhaan. Sillä mitään ääniä ei kuulunut. Hänen rintaansa särki ja toista kättä jomotti. Kjell yritti miettiä tilanetta, missä hän oli? Mitä oli tapahtunut? Turhaan, viimeinen muistikuva joka hän muisti, oli se kuinka hän oli syöksynyt pimeyteen. Mies yritti kohottautua, huomaten sen kuitenkin toivottomaksi. Tuskan karjaisu kaikui huoneessa ja kaiku iski takaisin. Samalla hetkellä huoneen ovi aukesi narahtaen ja

sisään tuli lyhdystä tuleva kelmeänvalon kajo. —Mitä? Kuka? Missä minä olen? Mies kysyi heikolla äänellä. Huoneeseen saapunut nuorehko nainen kohotti sormensa huulilleen, hiljentymisen merkiksi. Nainen tuli miehen luokse tutkien vaitonaisena tämän vammoja. Mies katseli naisen touhuja hämmennyksen vallassa. —Kuka sinä olet? Mikä paikka tämä on? Nainen pani sormensa miehen huulille, kääntyen sitten pois päin. —Ei,ei, älkää menkö! Mies huusi naisen perään sen mitä keuhkoistaan lähti, turhaan sillä nainen oli poistunut huoneesta.

4. Luku Aamu-usva nousi maasta haihtuen pikku hiljaa kokonaan. Rankkasade oli katkonut kylän halki johtavan tien monesta kohtaa poikki. Kylän asukkaille siinä ei ollut mitään uutta. Kylän keskellä sijaitsevassa viinikellarissa sen sijaan käytiin kiivasta keskustelua.

—Kuunnelkaa kaikki! Veli Sören on palanut ylärinteen nummilta, ja hän kertoi, että laumasta oli viety alun kolmentä yksilöä myrskynaikana. —Mustanvuoren laumako? —Niin veli Sören arveli, sillä jäljet johtivat kohti vuorta. —Siitä kirotusta laumasta on päästävä! Karjaisi pöydänpäässä istuva mies. —Rauhoitu veli Ambreus! Ymmärrän toki vihasi, mutta tuo ei hyödytä mitään, muistat varmaan edellisen saalistusretken, vai oletko unohtanut että sinne jäi hyviä miehiä. Ambreus nousi seisomaan, katsoen pöydän yli. —En ole unohtanut sitä, enkä myöskään vaimoani ja vastasyntyntä poikaani, jonka tuo kirottu lauma raateli kuoliaaksi. Jos te ette lähde saalistusretkelle, niin minä menen itse. —Veliseni puhut nyt sanoja sopimattomia, ajatuksia aivottomia. Et voi uhmata kylän vanhimman päätöstä jonka mukaan kylästä ei saa poistua. —Toveri nyt suu soukemalle! Minä en välitä lampaanpaskan vertaa sen leveäperseisen huoran puheista. —Vaitos nyt! Tahi kielisi liukas leikattavi, ja ketuille se syötettävi. Harmaa partainen mies istui takaisin aloilleen, kohottaen sitten viinimaljann huulilleen. —Olet ehkä oikeassa veli Nikoleus. —Tuo on oikeata puhetta, pidä siis sanan säilä kurissasi. Juokaamme malja auringolle ja unohtakaamme hetkeksi ne kapiset pedot. Miehet maistelivat väkijuomaa iloiten ja laulaen hilpeitä juominkilaulujaan kunnes eräs miehistä nousi ylös tuolista. —Mikä hätänä veliseni? —En pysty iloitsemaan, musta tunne valtasi mielleni kun muistin monesko yö on tuloillaan. —Mitä tarkoitat? —Kait muistatte, että kahden päivän päästä on seuraava valkea yö. Pöytään laskeutui syvä hiljaisuus. —Sinä onneton, miksi päästät pahanenteisiä lauseita, sanoja synkän myrkyttäviä. Sinä kehveli pilasit ilonpitomme, mykistit hilpeät juomalaulumme. Voi kurjuuden summa, minkä tulit ja teit. —Veliseni, ei ollut tarkoitus pilata tunnelmaa, muistutin vaan mitä se tarkoittaa. Miehet katselivat vaitonaisena toisiaan, kunnes eräs miehistä nousi pöydästä. —Veljet ilonpito loppukoon ja hauskuus hälventyköön, menkäämme kukin omiin tupiimme, varautumaan vastaisuuteen. Tämän jälkeen miehet nosivat vuorotellen pöydästä. Sören Knulmund poistui viimeisenä, katselen taivasta jossa leijaili tummansävyisiä pilviä. "Pahuuden pilviä nostattaa, tuomion tuhkaa nostattaa. Ukkosenpoika kovin ärjähtelee". Pohjoisen suunalla olevien mustien vuorien takana tummat pilvet oli kokoontuneet yhteen. "Kova myrsky tulee, jos päälle nousee, kiirhdittävä kotipirtin piiriin, valmisteluja väsämään." —Piru sinut periköön, pimeyden peijooni! Huusi Sören heristäen samalla nyrkkiään, saaden vastauksen salmana samantien. "Itse piru olet, penteleen peijooni. Kalman kaivosta noussut."